A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (nyolcadik tanács)

2007. június 21.*

A C-163/06. P. sz. ügyben,

a **Finn Köztársaság** (képviseli: E. Bygglin, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. március 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: G. Wilms és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: finn.

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: Juhász E. tanácselnök, J. Malenovský és T. von Danwitz (előadó) bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 Fellebbezésével a Finn Köztársaság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-177/05. sz., Finn Köztársaság kontra Bizottság ügyben 2006. január 9-én hozott végzésének (az EBHT-ban nem tették közzé – EBHT 2006., I-1*. o.; a továbbiakban: a megtámadott végzés) a megsemmisítését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlanként elutasította az Európai Közösségek Bizottsága (Költségvetési Főigazgatóság) által hozott, a 2005. február 28-i levélben és a 2005. április 25-i megerősítő levélben foglalt azon határozat megsemmisítése iránti keresetét, amellyel a Bizottság megtagadta, hogy a Finn Köztársasággal tárgyalásokat kezdjen a Bizottság által az EK 226. cikk alapján indított 2003/2180. sz. jogsértési eljárásban a Finn Köztársaságtól visszamenőlegesen követelt vámtartozás és az ennek megfizetése napjáig számítandó késedelmi kamatok feltételes kifizetéséről.

Jogi háttér

2 A Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 130, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) 6. cikke, amely a rendelet „Saját források számlái" című II. címében szerepel, előírja, hogy a saját források számláit az egyes tagállamok államkincstára vagy az általuk kijelölt testület vezeti a források típusa szerinti bontásban. Ez a cikk megállapítja az e számlákra, valamint a Bizottság számára továbbítandó információkra vonatkozó részletes szabályokat.

3 Az 1150/2000 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, amely a „Saját források rendelkezésre bocsátása" című III. címében található, a következőképpen rendelkezik:

„A 10. cikkben szabályozott eljárásnak megfelelően minden tagállam a saját forrásokat a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általuk kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá.

E számla vezetése térítésmentes."

4 Az említett rendelet 11. cikke szerint „[a] 9. cikk (1) bekezdésben említett számlára történő elszámolás késedelme esetén az érintett tagállamnak kamatot kell fizetnie, amelynek mértéke a tagállam pénzpiacán az esedékességi időpontban a rövid távú közfinanszírozási műveletekre alkalmazandó olyan kamatláb, amelyet két századponttal megemelnek. E százalékot 0,25 századponttal emelik a késedelem minden egyes hónapjára nézve. A megemelt százalékot a késedelem teljes időtartamára alkalmazzák."

A jogvita előzményei

5 A jogvita alapjául szolgáló tényállást az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 1–9. pontjában a következőképpen foglalta össze:

„1. A Bizottság 2003. október 17-én megindította a 2003/2180. sz. jogsértési eljárást a Finn Köztársaság ellen, majd az EK 226. cikk alapján indokolással ellátott véleményt fogadott el, amelyben megállapította, hogy az említett tagállam – mivel nem számította ki és nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére azokat a saját forrásokat, amelyeket az 1998 és 2002 közötti katonai felszerelések importjához kapcsolódóan nem vetettek ki, valamint megtagadta a késedelmi kamat megfizetését – nem teljesítette a közösségi jog alapján fennálló kötelezettségeit.

2. A Finn Köztársaság vitatta a Bizottság jogi álláspontját, mivel nézete szerint az EK 296. cikk a Finn Köztársaságnak alapvető biztonsági érdekek védelme céljából biztosítja azt a jogot, hogy a katonai felszerelések importjára vonatkozó bizalmas információkat ne közölje, és ugyanezen rendelkezés alapján jogosult volt továbbá arra, hogy a jogsértési eljárás tárgyát képező időszak során a szóban forgó import utáni vámokat ne vesse ki.

3. Annak érdekében, hogy megszakítsa az [...] 1150/2000 EK, Euratom rendelet 11. cikkében előírt feltételek szerint alkalmazandó késedelmi kamatok halmozódását, a Finn Köztársaság 2005. január 25-én megkérte a Bizottságot, hogy folytasson tárgyalásokat a Finn Köztársasággal a visszamenőlegesen követelt vámok és a kifizetés napjáig felhalmozódott késedelmi kamatok feltételes kifizetéséről. Az említett tagállam a Bíróságnak a feltételes kifizetés lehetőségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozott. A Finn Köztársaság kifejezte, hogy a Bizottsággal megállapodást kíván kötni a szóban forgó feltételes kifizetésre vonatkozóan.

4. A Bizottság a 2005. február 8-án a költségvetésért felelős európai biztos levelében (az első megtámadott levél) tájékoztatta a Finn Köztársaságot, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően lehetősége van a tagállam jogait biztosító feltételes kifizetésre a Bíróság határozatáig. A Bizottság felhívta a finn hatóságokat arra, hogy a kifizetés részletes gyakorlati szabályait illetően vegye fel a kapcsolatot a Költségvetési Főigazgatósággal.

5. A Bizottság egy telefonbeszélgetést követően a költségvetési főigazgató 2005. február 28-i levelében (a második megtámadott levél) a Finn Köztársaság részére azt a tájékoztatást adta, hogy a Közösség saját forrásaival kapcsolatban fennálló tagállami kötelezettségekre tekintettel nem jogosult a finn hatóságok által kívánt megállapodás megkötésére, és nem folytathat tárgyalásokat az ilyen kifizetés konkrét feltételeire vonatkozóan, kivéve a számítás különleges nehézségeit, amelyre a jelen ügyben a felek nem hivatkoztak.

6. A költségvetési főigazgató [...] a finn hatóságok számára megerősítette a Bíróság ítélkezési gyakorlatának értelmében vett feltételes kifizetés lehetőségét. A főigazgató tájékoztatást adott azokról a részletes gyakorlati szabályokról, amelyek szerint az ilyen kifizetés teljesíthető, valamint az említett kifizetésnek a bírósági eljárásra gyakorolt következményeiről.

7. 2005. március 18-i levelében a Finn Köztársaság a Bizottságot emlékeztette arra, hogy a jogsértési eljárásban a jogvita arra vonatkozik, hogy az EK 296. cikk lehetővé teszi-e a tagállamok számára, hogy ne közöljék a katonai felszerelés importjára vonatkozó bizalmas információkat, valamint hogy felfüggesszék az import után fizetendő vámot, és hogy a feltételes kifizetés kifejezett célja az, hogy megszakítsa az 1150/2000 rendelet által előírt késedelmi kamatok halmozódását.

8. A finn hatóságok továbbá hangsúlyozták, hogy az általuk teljesítendő feltételes kifizetés két feltételhez kötött, nevezetesen egyrészt ahhoz, hogy a Bizottság vállalja az ügynek a Bíróság elé terjesztését, másrészt ahhoz, hogy a finn hatóságok garanciát kapjanak arra, hogy az említett kifizetést a szokásos eljárástól eltérő módon teljesítsék, azaz az információk közlésének kötelezettsége nélkül, amelynek betartása a tagállam alapvető biztonsági érdekeit veszélyeztetné.

9. A Bizottság a költségvetési főigazgató 2005. április 25-i levelében (második megtámadott levél) ismételten azt közölte a finn hatóságokkal, hogy nincs lehetősége a kért megállapodást érintő tárgyalások lefolytatására, és ezenfelül megerősítette a korábbi, február 28-i levelének tartalmát."

Az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset és a megtámadott végzés

6 A finn kormány a 2005. május 11-én érkezett kérelmével benyújtotta azt a keresetet, amely a megtámadott végzés alapjául szolgált.

7 A Bizottság elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő, és a keresetnek az elfogadhatatlanság miatt, valamint másodlagosan megalapozatlanság miatt történő elutasítását kérelmezte.

8 A Finn Köztársaság kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy a keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak, és semmisítse meg a Bizottság határozatát, amelyet a 2005. február 28-i, valamint az előző levelet megerősítő 2005. április 25-i levél (a továbbiakban együttesen: a megtámadott levelek) foglal magában, amely határozattal a Bizottság

megtagadta, hogy a Finn Köztársasággal megkezdje az azon visszamenőlegesen követelt vámok, valamint a vámok kifizetésének időpontjáig felhalmozódott késedelmi kamatok feltételes kifizetésére vonatkozó tárgyalások megkezdését, amelyeket az EK 226. cikk alapján megindított 2003/2180. sz. jogsértési eljárás keretében követelnek a Finn Köztársaságtól.

9 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott, az eljárási szabályzatának 114. cikke alapján hozott végzéssel az eljárás szóbeli szakaszának megnyitása nélkül a keresetet elutasította mint elfogadhatatlant.

10 Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy megtámadott levelek, amelyeket a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásnak a pert megelőző szakaszában a Finn Köztársaságnak küldtek, nem tartalmaz olyan határozatot, amely alkalmas lenne a Finn Köztársaság érdekeit érintő, kötelező joghatás kiváltására.

11 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 32. pontjában megállapította, hogy a tárgyalások megkezdésének megtagadása nem képez a tagállam számára sérelmet okozó határozatot. Valójában a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló tárgyalások megkezdése még abban az esetben sem érintené a Finn Köztársaság jogi helyzetét, ha feltételezni kellene, hogy a Bizottság rendelkezik az ehhez szükséges jogkörrel, mivel csupán az e tárgyalások végén – a tárgyalások sikeressége esetén – megkötött megállapodás váltana ki esetlegesen ilyen joghatást.

12 A megtámadott végzés 33. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Közösség saját forrásai tekintetében sem az 1150/2000 rendelet rendelkezései, sem a Bíróság ítélkezési gyakorlata nem ruházza fel a Bizottságot azzal a jogkörrel, hogy a tagállamokkal bármilyen tárgyalásokat folytasson.

13 A feltételes kifizetést illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 34. pontjában emlékeztet arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a kifizetés „feltételes" jellege annak megerősítésében áll, hogy a kifizetéstől függetlenül a tagállam és a Bizottság között vita áll fenn az említett intézmény által követelt tartozás megalapozottságára vonatkozóan.

14 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a megtámadott végzés 35. és 36. pontjában megállapítja, hogy a Bizottság a Finn Köztársaság felé nem tagadta meg a jogsértési eljárás tárgyát képező vámok feltételes kifizetését, hanem ellenkezőleg, arra a lehetőségre hívta fel a figyelmet, amely a finn hatóságok számára a Bíróság ítélkezési gyakorlatával összhangban rendelkezésre áll. A Bizottság azt közölte, hogy elég, ha a finn hatóságok kiszámolják a ki nem fizetett vámot, és a megfelelő főösszeget a saját források számláján a Bizottság rendelkezésére bocsátják, amely alapján a Bizottság kiszámolja az azon időszak után járó késedelmi kamatot, amely azon időponttal kezdődött, amikor a kérdéses vámokat rendelkezésre kellett volna bocsátani (a tagállam által közölt információ), és amely a tényleges kifizetés napjával zárul. Végezetül, amennyiben a Finn Köztársaság pernyertes lesz a jelenleg a Bíróság előtt folyó kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban, a Bizottság a feltételesen kifizetett összegeket visszafizeti.

15 A megtámadott végzés 37–40. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasított a finn kormány által előterjesztett két, a feltételes kifizetéshez kapcsolódó feltételt, nevezetesen a Bizottság azon kötelezettségvállalását, hogy kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettel fordul a Bírósághoz, valamint a bizalmas információk közlése alóli mentesülést. Egyrészt az a mérlegelési jogkör, amellyel a Bizottság a kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetnek a Bírósághoz történő benyújtására vonatkozó lehetőség tekintetében rendelkezik, kizárja, hogy bárki meghatározott állásfoglalást követeljen tőle. Másrészt a Bizottság semmilyen módon nem követelte a feltételes kifizetés során olyan bizalmas információk közlését, amelyek kiadása a tagállam biztonságához kapcsolódó alapvető érdekeket sértik.

16 Az Elsőfokú Bíróság következésképpen az állapította meg, hogy e körülmények között a megtámadott levelek nem minősülnek az EK 230. cikk értelmében vett határozatnak, és e rendelkezés alapján nem képezhetik megsemmisítés iránti kérelem tárgyát, a megsemmisítés iránti kérelmet ezért el kell utasítani mint elfogadhatatlant.

A felek kérelmei

17 A Finn Köztársaság azt kéri a Bíróságtól, hogy:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést,

– nyilvánítsa elfogadhatónak a Finn Köztársaság által az EK 230. cikk alapján indított keresetet, és

– utalja az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz annak érdekében, hogy érdemi döntést hozzon, és hogy kötelezze a Bizottságot a Finn Köztársaság részéről a fellebbezési eljárás keretében felmerült költségek megtérítésére is.

18 A Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy:

– a fellebbezést utasítsa el mint megalapozatlant, és

– kötelezze a Finn Köztársaságot a költségek viselésére.

A fellebbezésről

19 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 119. cikke értelmében, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság – az előadó bíró jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően – indokolt végzéssel bármikor, a szóbeli szakasz megnyitása nélkül elutasíthatja.

20 A megtámadott végzés megsemmisítése iránti kérelmek alátámasztása érdekében a finn kormány egyetlen jogalapra hivatkozik, amely négy részből áll. Ez a jogalap téves jogalkalmazáson alapul, amely abban a tényben áll, hogy az Elsőfokú Bíróság megtagadta a megtámadott levelek olyan jellegű határozatként való elismerését, amely az EK 230. cikk alapján keresettel megtámadható.

21 A Bizottság álláspontja szerint mivel a megtámadott levelek csupán értesítő jellegű levelek, amelyek összefoglalják a Bizottság által a jelen ügyben alkalmazott megközelítést, nézete szerint egyik levél sem érinti a Finn Köztársaság érdekeit, és nem is módosítja annak jogi helyzetét a levelek kézhezvétele előtti jogi helyzetéhez képest. A Bizottság következésképpen úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta a közösségi jogot, mivel a Finn Köztársaság nem bizonyította a téves jogalkalmazás megtörténtét.

A jogalapnak a Bizottság hatásköre és a megtámadott levelek kötelező joghatása hiányának téves értékelésére alapított második és harmadik részéről

A finn kormány érvei

22 A finn kormány vitatja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott végzés 28–36. pontjában foglalt azon megállapításait, amelyek szerint egyrészt a Bizottságnak nincs hatásköre a tagállamokkal történő tárgyalások lefolytatására, és másrészt ennek nem is áll fenn a szükségessége.

23 A finn kormány álláspontja szerint a jogsértési eljárásban a feltételes kifizetés lehetősége nem értékelhető az 1150/2000 rendelet alapján, mivel e rendelet a Közösség rendelkezésére bocsátott saját forrásokhoz kapcsolódókon kívül nem tartalmaz más rendelkezést a kifizetésekre vonatkozó eljárásokat illetően.

24 A közösségi jog nem hozott létre olyan rendszert, amelynek keretében a feltételes kifizetés oly módon teljesíthető, hogy a tagállamok jogait biztosítanák. E tekintetben a finn kormány megállapítja, hogy nem egyértelműen meghatározott, hogy a tagállam milyen eszközzel biztosíthatja azt, hogy a Bizottság az ügyet a Bíróság elé terjeszti azt követően, hogy az összegek a késedelmi kamatokkal együtt kifizetésre kerültek, és az sem, hogy milyen módon kell eljárni akkor, ha a Bizottság nem nyújt be keresetet, mivel a közösségi jog nem ír elő garanciát arra vonatkozóan, hogy az említett állam számára a feltételes kifizetéseket visszatérítik.

25 A finn kormány, különösen a jogalap harmadik részében, tévesnek tartja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott végzés 35. és 36. pontjában tett megállapításait, valamint a 42. pontban foglalt következtetését, amelyek szerint a megtámadott levelek nem váltanak ki semmilyen kötelező joghatást, mivel a Bizottság nem utasította el a feltételes kifizetést.

26 E körülmények között a finn kormánynak az az álláspontja, hogy a tagállamoknak rendelkezniük kell azzal a lehetőséggel, hogy a Bizottsággal megállapodjanak a feltételes kifizetésre vonatkozó részletes szabályokról, és szükségesnek tartja ennek végrehajtása érdekében a tárgyalások megkezdését az említett feltételes kifizetésre vonatkozó megállapodás megkötése érdekében. Álláspontja szerint ez következik az EK 10. cikkben előírt jóhiszemű együttműködés elvéből, valamint a jogbiztonság elvéből is.

A Bíróság álláspontja

27 Elsőként meg kell állapítani, hogy a jogalap második és harmadik része együttesen vizsgálandó. Annak bizonyítása érdekében ugyanis, hogy a feltételes kifizetésre vonatkozó tárgyalások megkezdésének megtagadása az EK 230. cikk értelmében megtámadható jogi aktusnak minősül, ez a két rész lényegében a Bizottságnak az ilyen tárgyalások megkezdésére vonatkozó hatásköréhez, valamint e tárgyalások szükségességéhez kapcsolódik.

28 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az 1150/2000 rendelet jelentőségének hiányára alapított panasz irreleváns. Ez a rendelet ugyanis, még ha releváns is annyiban, hogy a Közösségek saját forrásai rendszerének szabályozását célozza, nem ír ugyanakkor elő semmilyen rendelkezést a finn kormány által követelt tárgyalásokra vonatkozóan. Az 1150/2000 rendelet huszadik preambulumbekezdése szerint a Bizottság „e rendeletnek megfelelően gyakorolja hatáskörét".

29 Az Elsőfokú Bíróság tehát jogosan állapította meg, hogy a fent említett rendelet a Bizottságra nem ruház olyan jogkört, amely alapján a tagállamokkal bármilyen tárgyalásokat folytathatna.

30 Másodszor meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amelyre az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 33. pontjában hivatkozott, elválaszthatatlan kapcsolat áll fenn a közösségi saját források megállapításának, e forrásoknak a Bizottság részére a megállapított határidőn belüli jóváírásának, valamint a késedelmi kamat fizetésének a kötelezettsége között (lásd szintén a C-392/02. sz., Bizottság kontra Dánia ügyben 2005. november 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-9811. o.] 67. pontját). E kapcsolat elválaszthatatlan jellege is ellene szól annak, hogy a Bizottság ezekkel az elemekkel kapcsolatban külön-külön kezdjen tárgyalásokat.

31 Ugyanezen okfejtés keretében állapította meg a Bíróság, hogy a késedelmi kamatok a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EK, Euratom tanácsi rendeletnek (HL L 155., 1. o.) az 1150/2000 rendelet által is átvett 11. cikke alapján (lásd a C-363/00. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2003. június 12-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5767. o.] 23. pontját) attól függetlenül fizetendők, hogy mi volt a források a Bizottság számláján történő jóváírása tekintetében felmerült késedelem oka (lásd ezzel kapcsolatban különösen a C-96/89. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 1991. május 16-án hozott ítélet [EBHT 1991., I-2461. o.] 38. pontját; a fent hivatkozott Bizottság kontra Olaszország ügyben hozott ítélet 44. pontját és a C-460/01. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 2005. április 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2613. o.] 91. pontját).

32 A Bizottság tehát csupán csak azt tehette, hogy a finn kormányt tájékoztatja arról, hogy a közösségi jog és a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a saját források kifizetésének feltételeire és részletes szabályaira vonatkozóan tárgyalásokat folytasson. Következésképpen a megtámadott levelek mint tisztán tájékoztató jellegű aktusok, amelyek a feltételes kifizetéseket érintően fennálló jogi helyzettel kapcsolatos magyarázatra szorítkoztak, nem érinthették a Finn Köztársaság érdekeit, és nem is módosíthatták annak jogi helyzetét a levelek kézhezvételét megelőző helyzethez képest.

33 A jelen végzés 8. pontjában említett jogsértési eljárást követően, amelynek keretében a feltételes kifizetésre vonatkozó tárgyalások megkezdésének kérdése felmerült, a kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset tekintetében pontosítani kell, hogy a Bizottságnak a két megtámadott levél megküldésekor hatályban lévő jogszabályokat kellett alkalmaznia (lásd ezzel kapcsolatban a C-361/02. sz. és C-362/02. sz., Tsapalos és Diamantakis egyesített ügyekben 2004. július 1-jén hozott ítélet [EBHT 2004., I-6405. o.] 19. pontját és a C-293/04. sz., Beemsterboer Coldstore Services ügyben 2006. március 9-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-2263. o.] 19. pontját). Ezt az értékelést tehát nem érintheti a Bíróságnak a jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást lezáró, és így a két levél megküldését követő ítélete.

34 A finn kormány álláspontja szerint a jóhiszemű együttműködés és a jogbiztonság elve együttesen értelmezve megköveteli, hogy a Bizottság megkezdje a tárgyalásokat. Az említett kormány nézete szerint ebből következően a tárgyalások megkezdésének megtagadása, amelyet a megtámadott levelek foglalnak magukban, érinti a Finn Köztársaság érdekeit a Bíróság ítélkezési gyakorlatának értelmében (lásd a C-147/96. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2000. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-4723. o.] 25. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-123/03. P. sz., Bizottság kontra Greencore ügyben 2004. december 9-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-11647. o.] 44. pontját). Ez az érv azonban nem elfogadható.

35 Igaz ugyan, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a Bizottság nem tagadhatja meg a tagállamoktól a feltételes kifizetés kedvezményét (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben 1991. május 16-án hozott ítélet 17. pontját, valamint a C-359/97. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2000. szeptember 12-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-6355. o.] 31. pontját). Ennek a kedvezménynek az elismerése azonban alárendelt a feltételes kifizetésre irányadó közösségi jogszabályoknak. A közösségi jog ugyanakkor nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy az érintett tagállammal olyan megállapodást kössön, amely érvényesíti a tagállam javára már fennálló közösségi jogi kötelezettségeket. A saját források rendszerével ellentétes a kifizetés feltételeinek és részletes szabályainak megtárgyalása. Ezzel kapcsolatban a Bíróság különösen hangsúlyozta a Közösség saját forrásai gyors és hatékony rendelkezésre bocsátásának fontosságát (a C-378/03. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2006. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-9805. o.] 48. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Következésképpen a jóhiszemű együttműködés és a jogbiztonság elve nem biztosít a Finn Köztársaság számára jogot arra, hogy e célból tárgyalásokat kelljen folytatnia.

37 A fenti megfontolásokból következik, hogy a jogalap második és harmadik része irreleváns, és ezért azokat mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat, el kell utasítani.

A jogalapnak a tárgyalások megtagadásának téves értékelésére alapított első részéről

A finn kormány érvei

38 A finn kormány tévesnek tartja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 32. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint a tárgyalások megkezdése iránti kérelem elutasítása nem képez a tagállamnak sérelmet okozó határozatot. Csak a tárgyalások alapján megkötött megállapodás képezhetett volna ilyen sérelmet okozó aktust.

39 A finn kormány szerint valójában a tárgyalások alapján semmilyen megállapodást nem köthettek volna, ha a tárgyalásokat még csak meg sem kezdték. A tárgyalások megkezdésének megtagadásával, és így az EK 10. cikk figyelmen kívül hagyásával a Bizottság ténylegesen megfosztotta a Finn Köztársaságot attól a lehetőségtől, hogy a

Bíróság ítélkezési gyakorlatának értelmében feltételes kifizetést teljesítsen (a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben 1990. május 16-án hozott ítélet 17. pontja és a fent hivatkozott Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben hozott ítélet 31. pontja). A kérdéses határozat tehát sérelmes a Finn Köztársaság számára.

A Bíróság álláspontja

40 Elsőként emlékeztetni kell arra, amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 30. pontjában szintén rámutatott, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak vagy határozatoknak csak a felperes érdekeit érinteni képes, annak jogi helyzetét jelentős mértékben módosító, kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek (lásd a fent hivatkozott Hollandia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 25. pontját, és a fent hivatkozott Bizottság kontra Greencore ügyben hozott ítélet 44. pontját).

41 Az Elsőfokú Bíróság ezért nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a tárgyalások megkezdésének a megtámadott levelekben foglalt megtagadása nem képez a tagállam számára sérelmet okozó határozatot. Igaz ugyan, hogy amint azt a finn kormány állította, a tárgyalások megkezdése elengedhetetlen feltétele annak, hogy esetlegesen megállapodás szülessen. Tekintve ugyanakkor, hogy a tárgyalások megkezdése nem garantálja azok eredményes befejeződését, kizárólag maga az eredmény alkalmas arra, hogy a Finn Köztársaság érdekeit érintse. Az eredmény kérdése azonban nem merülhet fel, mivel a Bizottság nem rendelkezik hatáskörrel sem az ilyen eredményhez vezető megállapodás megkötésére, sem arra, hogy e célból tárgyalásokat kezdjen.

42 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Finn Köztársaság a jogalap első részével sem bizonyította, hogy a két megtámadott levél a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében határozatnak minősül. Ennek eredményeképpen ez a rész irreleváns, és el kell utasítani mint nyilvánvalóan megalapozatlant.

A jogalapnak a feltételes kifizetés két feltételének téves értékelésére alapított negyedik részéről

A finn kormány érvei

43 A finn kormány kifogásolja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 37–41. pontjában végzett értékelést a feltételes kifizetésnek a Finn Köztársaság által előterjesztett két feltételét illetően, nevezetesen a Bizottság kötelezettségvállalását arra, hogy a Bíróság előtt kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indít, és másrészt az említett tagállam mentesülését olyan bizalmas információk közlése alól, amelyeknek a kiadása az említett tagállam biztonságához kapcsolódó alapvető érdekeket sértene, amely feltételek az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint nem alkalmasak a megállapodás megkötésére.

A Bíróság álláspontja

44 Az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott végzés 39. és 40. pontjában tett megállapítások jogosan mutatnak rá arra, hogy a finn kormány nem követelheti, hogy a kérdéses kifizetés ahhoz a feltételhez legyen kötve, hogy a Bizottság kötelezettséget vállal a kereset a Bírósághoz való benyújtására, valamint hogy a kifizetés anélkül történik, hogy a Bizottság kérné az 1150/2000 rendelet 6. cikkében előírt információkat.

45 Sem a Bizottság azon esetleges kötelezettségvállalása, hogy a Bíróság előtt kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet indít, sem az 1150/2000 rendelet által előírt, állítólagosan bizalmas információk kérésétől való tartózkodás kötelezettsége nem vonja maga után az e feltételekhez kötött kifizetésre vonatkozó tárgyalás folytatásának kötelezettségét.. Még annak feltételezése esetén is, hogy a Bizottságnak e feltételeket be kellene tartania, fennáll az a tény, hogy e feltételek nem kötelezik a Bizottságot a kívánt tárgyalások megkezdésére, amint arra a jelen végzés 35. pontja is rámutat.

46 Következésképpen a megtámadott levelek nem érinthetik a Finn Köztársaság érdekeit, sem azáltal, hogy a Bizottság megtagadta a Bírósághoz fordulás feltétele melletti kifizetésre vonatkozó tárgyalásokat, sem azáltal, hogy megtagadta az 1150/2000 rendelet által előírt információk közlése alóli mentesség elfogadását, mivel e levelek nem módosítják jelentős mértékben a Finn Köztársaság jogi helyzetét. E levelek ezért nem tekinthetők olyan határozatoknak, amelyek megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezik. Az Elsőfokú Bíróság tehát a megtámadott végzés 37. pontjában jogosan állapította meg, hogy e „feltételek" közül egyik sem alkalmas a megállapodás megkötésére.

47 Következésképpen a jogalap negyedik része is irreleváns, és mint ilyet, el kell utasítani mint nyilvánvalóan megalapozatlant.

48 A fenti megfontolásokból együttesen következik, hogy a jogalap valamennyi részében nyilvánvalóan megalapozatlan.

A költségekről

49 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Finn Köztársaságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) A Finn Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások